

ת"פ 42803/01/14 - מדינת ישראל נגד חיסין אלהואשלה

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 42803-01-14 מדינת ישראל נ' אלהואשלה

בפני השופטת דינה כהן-ס.ג.

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חיסין אלהואשלה

הנאשם

הכרעת דין

1. הנאשם מזוכה בזאת, מחמת הספק, מן העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

2. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של **ציד חיות בר מוגנת**, בניגוד לסעיף 2 לחוק להגנת חיות הבר, תשט"ו-1955 (להלן: "**החוק**"); **ציד ללא רישיון ציד** בניגוד לסעיף 2 לחוק **וציד באמצעות כלבים**, בניגוד לתקנה 6(ב) לתקנות להגנת חיות הבר, התשל"ו-1976.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 26/7/2008 סמוך לשעה 16:45 בחולות שונרא, עסק הנאשם יחד עם אדם נוסף שזהותו אינה ידועה, בציד ארנבות באמצעות שני כלבי סלוקי.

3. הנאשם אישר הימצאותו במקום במועד הרלבנטי וכפר בכל העבירות שיוחסו לו. לדברי הנאשם, שהה במקום לצורך חיפוש ברזל.

מטעם התביעה העידו הפקח עואד שויכי, הפקח עומרי גואלמן ומר אביב אוחיון, שבמועד הרלבנטי לכתב האישום שימש כפקח מטעם רשות הטבע והגנים.

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

4. עתירת התביעה להרשיע את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו התבססה, בעיקר, על משקלם המצטבר של הראיות הבאות:

א. עדות הפקח שויכי, שבעברו שירת כגשש בצבא הגנה לישראל, לפיה במקום היו עקבות של שני אנשים שרצו ושני כלבים (פרוטוקול, עמוד 5, שורות 9-11). הפקח שויכי הדגיש כי לא ראה בעצמו את האנשים הרצים. לדבריו, מהעקבות עולה כי אחד מהאנשים שרצו נעל נעליים מסוג "נייק" (פרוטוקול, עמוד 5, שורות 13-14; עמוד 7, שורות 15-19). בחקירתו הנגדית הדגיש כי אינו יכול למסור את מיקום הכיתוב "נייק" על הסוליה (פרוטוקול, עמוד 7, שורות 20-23).

ב. עדות הפקח גואלמין כי בחיפוש בשטח זיהה רכב מסוג מזדה בצבע לבן מחופר. בשלב מסוים זיהה אדם לבוש חולצה ירוקה כ-100 מטרים מהרכב כשהוא מתחבא. הפקח גואלמין מסר זאת למר אוחיון אך אותו אדם הצליח להתחמק (פרוטוקול, עמוד 9, שורות 1-10, 24-25, 28-29).

בשלב מסוים, הגיע אדם לרכב והזדהה כבעל הרכב. מר אוחיון הזדהה בפניו וחקר אותו (פרוטוקול, עמוד 9, שורות 25-27).

בתמונות שצילם הפקח גואלמין נראה תא המטען של הרכב כשבתוכו שרידי שערות וכבר עתה יאמר כי אין טענה שהמדובר בשיער ארנבת או שהראיה רלוונטית לאישום (ת/2; פרוטוקול, עמוד 8, שורות 1-6).

ג. עדות מר אוחיון כי הגיע למקום בעקבות מידע שהגיע אליו (פרוטוקול, עמוד 14, שורה 19). מר אוחיון לא ידע למסור או להראות לבית המשפט את מקור המידע (פרוטוקול, עמוד 20, שורות 16-19). לשאלה מה ראה בתצפית שערך השיב מר אוחיון **"אני לא כל כך זוכר, ברמה העקרונית שני אנשים עם כלבים מסתובבים"** (פרוטוקול, עמוד 14, שורות 28-29), ובהמשך הוסיף שהכלבים נראו כמו כלבי סלוקי (פרוטוקול, עמוד 14, שורות 30-31) וכן שרדפו אחרי ארנבת (פרוטוקול, עמוד 15, שורות 6-9). לדברי הפקח אוחיון, לאחר שזכרונם רוענן, אחד מהאנשים לבש חולצה ארוכה עם שרוולים בצבע טורקיז ומכנסיים ארוכים (פרוטוקול, עמוד 15, שורות 18-24). מר אוחיון מסר שהיה לו כל הזמן קשר עין עם החשודים והכלבים (פרוטוקול, עמוד 16, שורות 1-2). מר אוחיון העריך כי המרחק בין המקום שבו החלו הכלבים לרוץ לבין המקום שבו הרכב הוסתר היה כ-200-300 מטרים (פרוטוקול, עמוד 16, שורות 29-31). האדם שהגיע אל הרכב לבש חולצה עם שרוולים ארוכים בצבע כחול טורקיז ונעל נעליים מסוג "נייק" (פרוטוקול, עמוד 17, שורות 16-19).

בחקירתו הנגדית, הבהיר מר אוחיון כי לא ראה בעצמו את העקבות אלא אנשים (פרוטוקול, עמוד 19, שורות 26-27). עוד הבהיר מר אוחיון כי אינו זוכר את האירוע וכי עדותו מבוססת על דוח שערך בסמוך לאירוע (פרוטוקול, עמוד 21, שורות 20-22).

5. הנאשם מסר כי הגיע למקום על מנת לחפש ברזל, ללא מכשיר לגילוי מתכות (ת/4, עמוד 1, שורות 1-4; פרוטוקול, עמוד 24, שורות 25-26), שהה במקום למשך כשעה וחצי. לדברי הנאשם, היה לבד במקום, ללא כלבים (פרוטוקול, עמוד 23, שורות 3-5, 20-21; עמוד 25, שורות 8-9). בחקירתו הנגדית אישר הנאשם שבבעלותו כלב מסוג אמסטף וכלב מסוג סלוקי (פרוטוקול, עמוד 25, שורות 26-27; ת/4, עמוד 2, שורות 29-30). עוד אישר הנאשם כי הרכב שהיה במחפורת היה רכבו (פרוטוקול, עמוד 24, שורות 27-28).

בחקירתו הנגדית מסר הנאשם לראשונה כי מלבדו, היה במקום **"מישהו עם כבשים"** (פרוטוקול, עמוד 26, שורות 2-3). הנאשם הסביר כי לא מסר מידע זה בחקירתו כיוון שלא נשאל על כך (פרוטוקול, עמוד 26, שורות 4-5).

6. כידוע, הרשעה על בסיס ראיות נסיבתיות תיעשה מקום שבו המסקנה היחידה המתקבלת ממצבור הראיות היא שהנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו.

נקבע כי **"על בית-המשפט לשאול עצמו אם הנסיבה או הנסיבות שהוכחו פותחות פתח למסקנה שונה מזו שהתביעה טוענת לה, קרי מסקנה שאינה מפלילה, לפיכך נאמר כי כאשר מוצגות ראיות נסיבתיות של ממש לחובתו של הנאשם, עליו ליתן הסבר תמים, שאינו מסבכו בעבירה... עם זאת אף אם הנאשם איננו מציע הסבר המתיישב עם חפותו, על בית-המשפט לבחון מיוזמתו שלו הסברים אפשריים כאלה... במקרים שניתן להסביר בהם את הראיות הנסיבתיות על דרך תרחיש תמים, יש לזכות את הנאשם מחמת הספק. מובן שגם תרחיש תמים ייבחן על-פי שיקולי היגיון וניסיון חיים, ואין די באפשרות דמיונית ויוצאת-דופן כדי להביא לזיכוי"** (ראו ע"פ 261/83 לוי נ' מדינת ישראל (19/2/1984) והאזכורים שם).

בענייננו, הגם שהראיות כנגד הנאשם הן נסיבתיות לענין מעשיו והאם עסק בנסיבות בהן נמצא במקום בצייד, מצאתי את טענות המאשימה סבירות, הגיוניות ומתקבלות על הדעת אף יותר מגרסת הנאשם. עם זאת הגם שהוכח שהנאשם ורכבו נמצאו במקום בנסיבות שפורטו ע"י עדי התביעה כשהוא לובש חולצה בצבע טורקיז (או ירוק) ונועל נעליים מסוג "נייק" ועל אף עדות עד התביעה מר אוחיון כי הבחין בשני אנשים רצים אחר כלבים שרצו אחר ארנבת, כשאחד מהם לבש חולצה בצבע טורקיז ומכנסיים ארוכים, והימצאות עקב נעל מסוג "נייק" של אדם שככל הנראה רץ במקום, עדיין אין בכך לטעמי כדי להוביל למסקנה האחת והיחידה כי הנאשם היה אחד מהאנשים שרצו אחר הכלבים והארנבת, הגם שסביר שכך. לא נתפסו ברשות הנאשם כלבים או ארנבת וכן לא נבדקה התאמה בין טביעת הנעל מסוג "נייק" שנמצאה במקום לבין נעליו של הנאשם, באופן שלא ניתן לקשור את הנאשם, ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים, לעבירת ציד, על אף הנסיבות שהוכחו לרבות לענין מיקום המצאות הרכב הרלוונטי.

גרסת הנאשם שהינה גרסה כבושה מעוררת אמנם סימני שאלה אולם אינה בלתי מתקבלת על הדעת ואין לדחותה כגרסה הפוטתית, בנסיבות שבפני. חובת ההוכחה מוטלת לעולם על התביעה ולצורך הרשעה בפלילים, ראיות התביעה צריכות להיות במשקל משמעותי שיוביל למסקנה חד משמעית שהנאשם הוא זה שביצע את

העבירות. קיימת אפשרות שהמצאות הנאשם במקום היתה תמימה ושלא למטרות ציד ושהאדם שנראה עם חולצה בצבע טורקיז שיש סבירות כי נעל נעלי נייד ושרץ אחר ארנבת, אינו הנאשם (אף בהביאי בחשבון כי הגדרת "צידה" ע"פ סעי' 1 לחוק המוזכר, הנה רחבה ומרבה הכוללת הדרכת מנוחת חיית בר).

כן לא התעלמתי מטענות הסנגור לפיהן עיקרי העדות המרכזית נמסרה על דרך רענון הזכרון מתוך אמרת העד אוחיון, על הבעיות המובנית ביחס למשקלה.

ב"כ המאשימה הפנה לע"פ 5793/02 דוד נ' מדינת ישראל (27/10/2003) שם נקבע כי אין בהעלאת השערות היפותטיות אשר אינן מבוססות בחומר הראיות כדי לעורר ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם. בחינת פסק הדין מעלה כי בעניין נשוא פסק הדין משקלן של מכלול הראיות היה משמעותי יותר ממשקלן של הראיות בעניינו של הנאשם והוביל למסקנה היחידה שהנאשם ביצע את העבירה שיוחסה לו. האפשרות שהציע הנאשם בפסק הדין נשללה בחומר הראיות.

7. לאור כל האמור, הנאשם מזוכה בזאת, מחמת הספק, מכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

הדיון שנקבע ליום 21/9/2015 למתן הכרעת דין מבוטל.

המזכירות תודיע לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ד אב תשע"ה, 09 אוגוסט 2015, במעמד הצדדים.